

LBRIS

We know
books

dan coman

Insectarul Coman

ediția a-II-a

ISBN: 978-606-752-282-2

©Editura CHARMIDES / 2022
str. Mihai Eminescu 13, ap. 31
Bistrița, 420041, România Tel: 0263 236257
www.societateadeconcerte.org

Editor: Gavril Țărmure
DTP: Francisc Baja
Coperta: Leon Cruceru

CHARMIDES
2022

Cuprins

prolog (<i>feat</i> N.C.).....	7
pufuleți.....	10
întoarcerea acasă.....	12
ieșirea din criză.....	14
poem de dragoste la istanbul.....	15
mesaje.....	17
un poem trimis lui radu vancu pe mess.....	19
sezonul vară-toamnă.....	21
poemul de bătrînețe al lui DDD.....	25
somnambula.....	30
o pasăre înaltă.....	32
eu sînt cel ce nu sînt.....	34
numai ea.....	37
ultima vară la bistriz.....	39
poem pentru mmh.....	51
vino să vezi:.....	58
dragoste în vremea protestelor.....	60
Frăția Penelului.....	63
seară-n familie.....	68
prima cafea în leipzig.....	70
S & D.....	72
Komartin Blues.....	74

despărire.....	76
cerul.....	78
nu sînt eu.....	80
aniversarea.....	81
Sg.....	90

EPILOG

planta porno.....	100
-------------------	-----

pufuleți

Vara s-a dus, lucrurile nu s-au aranjat nici de data asta.
O femeie mi-a întins tricourile la uscat
și a citit toată ziua din Franzen.
(știu: ăsta e tot viitorul, vom ajunge repede la capătul lui).
Porumbelii sunt singurele ființe de care mi-e frică,
încăpățînarea a fost întotdeauna de partea mea.
(în plus siesta, prăjiturile de la cofetăria Cristina,
plimbarea de seară pe pietonal)
(la mijlocul vieții astfel de lucruri contau prin Bistritz).
Am rezistat dragostei, inteligenței și moralei.
Am reluat conversațiile despre literatură,
cursurile de logică la cel mai tare liceu.
Din obișnuință și fără să mai conteze am făcut întruna
planuri de viitor.

Acum ritmul e bun, noaptea aproape, entuziasmul,
așa cum se cuvine după 40,
doar din cînd în cînd și fără nici un motiv
(și grădinile de cafea, aflate deja în paragină).
Treceți de saci umpluți cu hîrtie scrisă de mîna -
vreme excelentă, profesore, nu te opri.
Se va spune: familist convins, coleric, indiferent la soarta
animalelor.

(și multe altele, uitate deja.)
(și apoi bănuiala, mereu bănuiala că orice aș face nu va ieși.)
Un om încă tînăr în fereastra bucătăriei, fumînd.
Din cînd în cînd strîng la piept o pungă de pufuleți.
Din cînd în cînd planta care crește în cap
iese pe ascuns și halește tot oxigenul.

Întoarcerea acasă

în cele trei săptămîni de vacanță odihna n-a lăsat urme,
plăcerea a fost suportabilă,
camerele înguste ale pensiunii din munți (în plus
panorama, lumina)
n-au amenințat deloc ritmul cu care
din obișnuință și fără să mai conteze
am făcut întruna planuri de viitor.

prin zăpada din parc un fluture cît un cîine,
un fluture imens cu aripile tremurînd,
ridicate stîngaci pentru cîteva clipe de echilibru.

mai întîi ne-am uitat la el (nefiresc de înalt,
neașteptat de dizgrațios),
apoi fluturele a încercat să-și ia zborul.

degeaba, ca nu cumva să se apropie prea mult
și să-i sperie pe copii,
am bătut din picior și am strigat,
degeaba m-am aplecat și am făcut bulgări –
încercarea de a rămîne în aer era deja peste puterile lui.

cînd a lovit cu burta zăpada-nghețată
soția mea a icnit, întorcînd capul.
am luat bagajele din mașină și-am pornit în urma lor,
spre intrarea în bloc.

din loc în loc
grămăjoarele de frig neatinse de la crăciun
s-au clătinat în bătaia scurtă
a respirațiilor noastre grăbite.

bucuria s-a văzut limpede doar la cei mici – alergarea
lor dezordonată înspre ultimul etaj
a lipit cîteva frunți deasupra vizoarelor.

înainte să intru în bloc am întors din nou capul:
de data asta de la o înălțime considerabilă
a căzut ca un bolovan undeva lîngă gard.
cei cîteva tineri care treceau înspre cafenea
au ocolit parcul, evitînd fluturele-n agonie.

am tras piciorul,
am lăsat ușa să se-nchidă cu zgomot în urma mea.

ieșirea din criză*pt john*

cîteva cafele în plus nu mai înseamnă nimic,
noaptea pierdute nu mai intră la socoteală. nici tutunul,
nici sexul în care ne-am pus atîtea speranțe.
linie la capătul crizei: libidinoși nu am fost,
viața nu ne-am trăit-o,
lucrurile în care am crezut s-au împlinit
mult înainte de vreme.
de-acum capul pe umeri, copiii în parc,
plimbările doar pînă la Lidl și-napoi,
salutînd bețivii din Class.
medicamentele și-au făcut efectul:
nici un pericol să fumezi la etajul 4, în balcon,
pînă spre zi.
nu va dura: lumina va crește și tusea va înflori –
aer fierbinte gonind porumbeii adunați pe pervaz,
spulberînd încrederea.
dragostea celorlalți va fi în curînd de neevitat.
vara, fără sfîrșit. fără sfîrșit soarele.
și doar din loc în loc
un loc în care s-ar potrivi de minune somnul de prînz.

poem de dragoste la istanbul

la început admirația și nesiguranța.

tocul ușii a păstrat trei zile la rînd
mirosul cremei tale de mîini:
de fiecare dată înainte să ies în oraș
atingeam în treacăt locul acela –

în rest, program neschimbat.
poftă de fumat, graba de-a nu întîrzia la workshop,
gîndul să nu uit de cadourile pentru acasă.

și lumina din Taksim încetinindu-mă,
alunecîndu-mi mereu de pe umeri
(o pătură prea groasă, un șal transparent).

apoi liniștea: urcam o stradă și coboram două și
mă opream la umbră cît să scot țigara din pachet,
evitînd corpurile grăbite ale celor care, ca tine,
dispăreau în cîteva clipe la muncă.

dacă rămîneam singur, ridicam capul:
steagurile de la Besiktas tăind căldura în două,